

Народная Воля

На прастор, на шырокі разлог
Выхадзі, мой народ, грамадою...

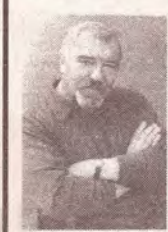
Якуб Колас



Васіль ГРОДНІКАЎ

3. Страх і дыктатура чэрні

Ці будучь калі-небудзь беларусы
людзьмі звацца?



(Прыклад.
Пачатак у №205, 206.)

Парфума для эканомікі

Мяне не перастае зазімаць: прэзідэнт дазваляе сабе такія волнаванні, як выхадзіць перад усім народам сваёй шчодрасцю: "Я даў "Гарызонт" васьць тысяч мільярд...". Я дапамог такому васьць тысяч мільярд... Я даў вам вядзікі грошы, а вы цяпер...". Кожны раз (і не лянучыся ж) падкрэслівае, дзе трэба і не трэба, што ён — кіраўнік дзяржавы, ён — прэзідэнт, ён — гарант Канстытуцыі (сваёй), усенароднаабраны, надзея нацыя, абарона простых людзей... Вось-вось прэзідэнт звычайна апошняга расійскага імператара: "Мы, Аляксандр Чэсны..."

"Я даў...". Са сваёй кішэнці хіба? Са сваёй зарплаты? З уласнай ашчэднай кніжкі ці з асабістага рахунку ў швейцарскім банку? Мы ж, помнім, абіраў прэзідэнта не нашымі грашыма распараджацца, не аднасобна размяркоўваць бюджэт краіны, не кідаць направа-налева паддачку, не транжырыць казну. Гэта — дзяржаўныя, а значыць, нашы народныя грошы. Яны не з неба заваліліся, а накуплены намі і нашымі прадпрыемствамі, фірмамі, "камамі", дзе мы працуем, а значыць, грошы вылічаны з нашых зарплат для дзяржаўных патрэб. І гэта не што іншае, як нашы падаткі. Дык ці можна аднаму чалавеку, няхай ён сабе і прэзідэнт, нават сусветнаабраны, заяўляць, што я вам даў, даю ці дам? Такія паўнамоцтвы можа даць толькі закон. А ні Канстытуцыя (няхай сабе і аўтарска-прэзідэнцкая), ні заканадаўчы орган краіны не даюць такога права прэзідэнту асабіста выконваць функцыі казначэй. Нават у прэзідэнцкім фондзе — другім бюджэце краіны — таксама нашы грошы. Есць Савет Міністраў, міністэрствы і ведамствы, у якіх ёсць адпаведныя і ўзгодненыя праграмы і законыныя паўнамоцтвы вырашаць: даць

ці не даць. Калі гэта чужыя для прэзідэнта грошы, то гэта яшчэ не азначае, што іх можна туды-сюды, як уздумасца. Вядома ж, воўк — не пастух, а казёл — не агароднік...

Але ж народ маўчыць. Маўчыць таму, што так было заўсёды. Так нас прычучылі. Толькі лічыцца, што старшыня калгаса падпарадкаваўся праўленню, старшыня сельсавета — дэпутатам, сакратар райкома — бюро, міністры — калегіі, суд — закону, расійныя і абласныя "губернатары" — прадстаўнічым органам. У апошні час выканаўчая ўлада падпарадкавалася наогул заканадаўчай і судовай ўладам. А ўсё гэта разам належыць аднаму чалавеку — прэзідэнту. Усе, акрамя прэзідэнта, — іншыя. Гэта і вызначае для верагодна панацыя "чэрні" (у лепшым выпадку — "электарат"). І на думку некаторых патрыятыў — выхадцаў з чэрні, гэтыя іншыя павінны быць задаволены тым, што маюць. Акрамя таго, яны павінны ўкараніць у сваім асяроддзі веру ў прэзідэнта і ягоныя штодзённыя абяцанні падпільшваць іхняе жыццё.

Чамусьці часцей і часцей падкрэсліваецца, што менавіта прэзідэнт павінен нам падпільшваць жыццё, а не мы самі. І праўда, хто бабе не ўнук? Паўне, думаючы на верас, што калі даць магчымасць чэрні (здарэўшым) палітыцы самім сваё жыццё, то яны могуць, калі разбярэцца што тут да чаго, замахнуцца і на жыццё тых, хто так злэксцеша над беднымі людзьмі. Страх адолевае і выхадцаў з чэрні, якіх выпадак вынес на самы верх. Таму яны і ўбываюць у галовы чэрні, што менавіта прэзідэнт павінен паклапаціцца пра ўзровень жыцця сваіх падданаў, а не нейкія там прафсаюзы, грамадскія арганізацыі і партыі, што баламуціць чэрню на мітынгіх і дэманстрацыях. Падкрэсліваючы між іншым: хочаць ці не хочаць, а нявестка ўсё роўна свякрухай стане. І выхадзіць, што няма сёння ніякай іншай сілы, акрамя апазіцыі, якая б супрацьстаяла гэтай танабоі ў дзяржаўна-намі разумеі з'ява. Праўда, узровень дэкарату ў апошні час з'явілася шмат незадаволеных,

нават сярод тых, хто некалі гарой стаяў за прэзідэнта і абедзвюма рукамі галасаваў за прэзідэнцкія ідэі на рэфэрэндумах. Але, на жаль, гэтыя сілы пакуль што разрозненыя, стыхійныя, не згуртаваныя ў адну сілу незадавальнення палітыкай прэзідэнта і ўрада. Яны яшчэ не маюць аб'ектыўнай інфармацыі пра дзеянні ўрада і самага прэзідэнта, а таму і не ўдасца пакуль што сабраць гэтыя галасы ў адзіны магутны голас большасці народа і шэрада сказаць такой авантурнай і базграмаднай палітыцы прэзідэнта і ягонага атачэння сваё рашучае "не!". Паўне, той-сей сярод набліжанай да прэзідэнта чэрні пачынаюць тым, што быццам бы ляска галава не сівее. Але, як некалі любіў гаварыць вядомы расійскі "перабудовішчык", "працэс пайшоў". Бурбалкі на эканамічнай вадзе і мыльняныя хуліжы ў прэзідэнцкіх вадзіцкіх прамовах лапоўша на нашых вачах. Усе, хто паспеў працеіць вочы, зразумелі: куры да індэўкоў не належыць, а авантурная палітыка прэзідэнта, хоць новай і называецца, але ўсё ж ахоўвае па сваім змесце. Адным словам, пачварныя, старыя формы найай эканомікі не могуць утрымаць ніякай шыкоўнай пеньюяры і нават парфума лепшых паражскіх фірмаў! Як ні круці, а пад крывымі нагамі заўсёды абіацы крывішча.

Ці не надакучыла нам усё гэта?

Каго ж мы абіралі, каму даверылі краіну, наш лёс? Што ж сталася з уладай, якая, быццам заяў у шырку, стаяць, як загнізаваная, на задніх лапках перад прэзідэнтам, глядзіць яму ў рот і паўтарае, як малітку, укараняе ў жыццё ўсё, што прыдзе ў галаву прэзідэнту дзяржавы? А так званы парламент? Такое аднадушна можа быць толькі ў вымушчаных ротах арацчэўскага палка.

(Заканчэнне на 2-й стар.)



"Падобне, Хрыстом богам малім..." Што можа быць страшэй — бачыць безнадзейнасць у вачах беспрытульнага дзіцяці побач з такой жа безнадзейнай, знісенай май-жэбраккай? Што можа быць цяжэй — абіраваць інавацыя, дзе менавіта грамадзян пазбавілі "канстытуцыйнага права на чалавечы жыццё, сацыяльную падтрымку, бясплатнае лячэнне"? І чаго варта пракасаць з высокіх трыбун і прэзідэнцкіх рупарай аб тым, што "чаўляў", "праціітаіна" і "дабравіту" народа Беларусі заіздэрсцыя ў Расіі і іншых краінах СНД?

Варта толькі пазнаёдыць на гэты здымак, зроблены ў лістападзе 1998 года (а такіх здымаў, на жаль, у адзін дзень можна зрабіць сотні), каб зразумець усю хлусцеаць афіцыйнай прапаганды і сапраўдную антынарадную сутнасць палітыкі сённяшняга ўлад нашай краіны.

У КАЗ
Прэзідэнта
Рэспублікі Беларусь
№550

**О награждении
Л.К.Шабловской
медалью Франциска
Скорины**

За многолетний плодотворный труд по распространению изданий периодической печати наградить директора Минского городского оптово-розничного предприятия "Белсоюзпечать" Шабловскую Ларису Кузьминичну медалью Франциска Скорины.

Президент Республики Беларусь
А.Лукашенко.
16 ноября 1998 г.
г.Минск.

Асамблея дэмакратычных наўрадавых арганізацый прыняла заяву з заклікам адстаяць незалежнасць Беларусі

Заява пад лозунгам "Адстаім незалежнасць Беларусі!" прынята на 2-й Нацыянальнай асамблеі наўрадавых арганізацый Беларусі, якая прайшла ў Мінску 14 лістапада.

"Мы, паўнамоцныя прадстаўнікі грамадскіх ініцыятыў краіны, — гаворыцца ў заяве, — лічым незалежнасць Беларусі і абсалютна перадаваў і гарантыі захавання грамадзянскай супольнасці і адраджэння дэмакратыі на нашай зямлі". На думку ўдзельнікаў асамблеі, цяперашняя ўлада краіны вырасла з пачатку лістапада гэтага года кіраўніцкай камісіі па міжнародных справах нелегітымнага парламента іпяраршанай Беларусі генерал Чаргінцаў выступіў з чарговай спробай дыфамачыі ў мой адрас, заявіўшы аб тым, што ўлады Лукашэвіч "прадставілі" наменіку старшыні Парламентнай Асамблеі Рады Еўропы спавядару Р.Андрэяву "тэксты шматлікіх выступў з Пазыняк", дзе, на іх думку, "выстаўляліся тэрытарыяльныя прэтэнзіі на сусмежных дзяржаў і сёлася міжнацыянальная рознь". ("Белорусская газета").

Ужо дзесяць гадоў, пачынаючы ад акцыі Купатаў у 1998 годзе (месяца камуністычных расстрэлаў нявінных людзей) і ад пачатку стварэння Беларускага народнага фронту, які паставіў крыж на камунізме ў Беларусі, а падвяргаюцца шалёным нападкам з боку тагачаснай і іпяраршанай наменклатуры. "Міжнацыянальная рознь" і "тэрытарыяльныя прэтэнзіі" — гэта яшчэ самае мяккае, што прыдумалі пра мяне прадстаўнікі былой ідэалогіі і арганізацыі КПСС, якая праводзіла тэрор, тэнашад, знішчала мільёны людзей і распачала разам з гітлераўцамі другую сусветную вайну за перадаць свету.

Я змагаўся, змагаюся і буду змагацца супраць гэтай антылюдскай ідэалогіі, злучанай партыі і яе іпяраршаных дзеючых і мімікруючых кіраўнікоў... Аўтар заявы лічыць, што сучасны рэжым на Беларусі — гэта ёсць рэжым камуністычнага савадскага развінчвання, арганізаванай сілай адога з'яўляецца савадскае КДБ. Ён звяртае ўвагу на тое, што палітыка арганізацыі і пазіцыя асобы вызначаюцца не па фразях, тэндэнцыяна выхадзіць з кантэксту, а самім кантэкстам, па месцы і выніках дзеяння.

У Беларусі, падкрэслівае З.Пазыняк, правы чалавека пачынаюцца, а скардзія зарплата знізілася да 15—20 долараў у месяц і многія людзі, што выйраблялі і прадаваюць любіць прэзідэнта, злаюць сваю кроў, каб пасіць. Вось аблічча сённяшняга рэжыму на Беларусі.

Иномарка столкнулась с автобусом

Как уже сообщало Белорусское телеграфное агентство, на автомагистрали Гродно — Минск вблизи деревни Крупили Ивлевского района произошла автомобильная катастрофа, в которой погибли 9 человек и 37 получили телесные повреждения. В результате столкновения автомобиля "Фольксваген" и автобуса "Неоплан" на месте происшествия погибли три человека и двое получили травмы. Смерть наступила ехавших в иномарке близких родственников. По данным Гродненской

областной автоинспекции, авария произошла из-за того, что водитель автомобиля, не справившись с управлением, выехал на полосу встречного движения и врезался в автобус, в котором следовали 18 туристов из Литвы. После столкновения обе автомашины оказались в кювете, причем автобус во время падения придавил иномарку.

Только на Гродненщине с начала ноября в сорока дорожно-транспортных происшествиях погибли 9 человек и 37 получили телесные повреждения. А в минувшем месяце на дорогах области погибли 27 человек и 115 получили ранения.

Как уже сообщало Белорусское телеграфное агентство, на автомагистрали Гродно — Минск вблизи деревни Крупили Ивлевского района произошла автомобильная катастрофа, в которой погибли 9 человек и 37 получили телесные повреждения. В результате столкновения автомобиля "Фольксваген" и автобуса "Неоплан" на месте происшествия погибли три человека и двое получили травмы. Смерть наступила ехавших в иномарке близких родственников. По данным Гродненской

областной автоинспекции, авария произошла из-за того, что водитель автомобиля, не справившись с управлением, выехал на полосу встречного движения и врезался в автобус, в котором следовали 18 туристов из Литвы. После столкновения обе автомашины оказались в кювете, причем автобус во время падения придавил иномарку.

Только на Гродненщине с начала ноября в сорока дорожно-транспортных происшествиях погибли 9 человек и 37 получили телесные повреждения. А в минувшем месяце на дорогах области погибли 27 человек и 115 получили ранения.

ры фашызму ў Беларусі, у тым ліку і "прапагандзе выклікаў жайнаў расійскай ідэалогіі". У ёй змяшчаюцца заклікі "да ўсіх сумленных асоб і арганізацый" падрабаваць ад улад забароны фашысцкіх арганізацый і судовага правядзіння маніторынг акацыі і правядзення "фашызмаў грамадства" і "аператывна перадаваць адпаведную інфармацыю" ў рабочую групу Нацыянальнай асамблеі.

Удзельнікі ТРАЦЯЦКАЎ, БелаПАН.

Зянон Пазыняк — аб дыфамачыі генерала Чаргінца

Зянон Пазыняк, старшыня Беларускага народнага фронту "Адраджэнне", перадаў з Нью-Йорка заяву, якая называецца "Аб дыфамачыі". У ёй гаворыцца:

"У пачатку лістапада гэтага года кіраўніцкай камісіі па міжнародных справах нелегітымнага парламента іпяраршанай Беларусі генерал Чаргінцаў выступіў з чарговай спробай дыфамачыі ў мой адрас, заявіўшы аб тым, што ўлады Лукашэвіч "прадставілі" наменіку старшыні Парламентнай Асамблеі Рады Еўропы спавядару Р.Андрэяву "тэксты шматлікіх выступў з Пазыняк", дзе, на іх думку, "выстаўляліся тэрытарыяльныя прэтэнзіі на сусмежных дзяржаў і сёлася міжнацыянальная рознь". ("Белорусская газета").

Ужо дзесяць гадоў, пачынаючы ад акцыі Купатаў у 1998 годзе (месяца камуністычных расстрэлаў нявінных людзей) і ад пачатку стварэння Беларускага народнага фронту, які паставіў крыж на камунізме ў Беларусі, а падвяргаюцца шалёным нападкам з боку тагачаснай і іпяраршанай наменклатуры. "Міжнацыянальная рознь" і "тэрытарыяльныя прэтэнзіі" — гэта яшчэ самае мяккае, што прыдумалі пра мяне прадстаўнікі былой ідэалогіі і арганізацыі КПСС, якая праводзіла тэрор, тэнашад, знішчала мільёны людзей і распачала разам з гітлераўцамі другую сусветную вайну за перадаць свету.

Я змагаўся, змагаюся і буду змагацца супраць гэтай антылюдскай ідэалогіі, злучанай партыі і яе іпяраршаных дзеючых і мімікруючых кіраўнікоў... Аўтар заявы лічыць, што сучасны рэжым на Беларусі — гэта ёсць рэжым камуністычнага савадскага развінчвання, арганізаванай сілай адога з'яўляецца савадскае КДБ. Ён звяртае ўвагу на тое, што палітыка арганізацыі і пазіцыя асобы вызначаюцца не па фразях, тэндэнцыяна выхадзіць з кантэксту, а самім кантэкстам, па месцы і выніках дзеяння.

У Беларусі, падкрэслівае З.Пазыняк, правы чалавека пачынаюцца, а скардзія зарплата знізілася да 15—20 долараў у месяц і многія людзі, што выйраблялі і прадаваюць любіць прэзідэнта, злаюць сваю кроў, каб пасіць. Вось аблічча сённяшняга рэжыму на Беларусі.

"Усё гэта не замянае міністрам і генералам рэжыму значна аб'яўляць іпяраршаную Беларусь узорам дэмакратыі, а эканамічны спад — эканамічным уздымам. Прырода гэткай з'явы, як і прычыны дыфамачыі супраць мяне, — вядомыя. І я, і Народны фронт заўсёды стаялі і стаям на абароне правоў чалавека, свабоды і дэмакратыі, незалежнасці Беларусі, парламентарызму і законнасці. Мы стаям за еўрапейскі шлях развіцця і не прыямаем развіццё іпяраршаную палітыку рускага імперыялізму. Мы прытрымліваемся Хельсінкскіх пагадненняў у дачыненні паміж людзьмі, краінамі і народамі. Але галоўнае тое, што мы засведчылі і сведчым гэта ў сваёй палітычнай дзейнасці і сваім палітычным змаганні.

Метады маіх палітычных антаганістаў — непрыемныя ў цывільзаванай палітыцы. Усямя ёсць мяжа. Вядома, людзям, што зрабілі пераворот, рот не закрываць. Але за дыфамачыю (і не толькі за дыфамачыю), лічыць З.Пазыняк, ім прыйдзецца алкаваць перад адноўленым у правах беларускім судом.

Панятно, што с моманта пачала крызіса (впрочем, сённяшня мы наблідаем ужо не пачатак, а культуру іпяраршаных прэзідэнцкіх каманд) усе шэрагі, якія пераходзяць з разраду дырэктывных. Імяна ісходзі і з падобнай цэлеславободнасці быў створан рэспубліканскі штаб во главе з верноподданым любых рэжым Мухомовым Мясніковічам, які павінен быў адказаць на два важнейшыя пытанні: чаму і з магізінаў стрэмітэльна ісчэзнуты прадукты і што прыходзіць з нацыянальнай валюты Беларусі. Прэміер, у правядзенні, р'яд вышэпрэміероў і адін прыбліжэнны тут ж аказаліся прыкрэпленымі к рэгіонам з намереннем кантраліраваць і пратэкаліраваць любыя торгова-фінансавыя павароты. Замечу, што на ісходзіі рынак сам рэальна апрадэляе, колькі чаго надо прайзводзіць, каб поўнасьцю абеспечыць патрэбніцкі спрос. Пры адміністрацыйна-камандным

методе управления ассортимент и количество продукции зависит от прихоти конкретного чиновника, недостатка информации и размера государственных дотаций. Интересы потребителя отодвигаются на второй план. Очевидно, что высококвалифицированные чиновники, закрепленные за регионами, вряд ли определят истинную причину продовольственных дефицитов, зато они могут написать неплохой отчет.

Второе, что сделал Лукашенко, почувствовав угрозу голодных бунтов и рост протестных настроений, это в спешном порядке принялся укреплять во власти присутствие своего родного моплевского клана. Так, одним из вице-премьеров был назначен 50-летний Александр Попков, бывший председатель Шкловского райисполкома, бывший первый секретарь горкома КПБ, бывший гендиректор торгового предприятия "Шкловское". Подобное кадровое усиление происходит всегда накануне серьезных потрясений. Думается, президент образует своеобразную круговую оборону — он вынужден убирать из высших эшелонов сомнительных и неподконтрольных в пользу старой гвардии.

Что ж, Александру Григорьевичу и его пасте осталась, на мой взгляд, одна путь, и пройти его он и мы должны вместе. Пусть этот сопряжен с унижением и обнищанием собственного народа. Путь повторного банкротства социалистической идеи в русском (белорусском) исполнении. А чтобы страдания были настоящими, президенту надо предпринять еще ряд директивных шагов. Во-первых, законодательно ввести строгие нормы продовольственного потребления. Это позволит избежать информационной и пропагандистской истерии, обеспечить все взрослое население республики одинаковым минимальным прожиточным пайком, пресечь любые спекуляции. Во-вторых, категорически запретить частный и акционерный бизнес, в том числе запретить государственному предприятию напрямую торговать собственными товарами. В таком случае постепенно удесять унифицировать уровень жизни подавляющего большинства населения, а резкое имущественное расслоение канет в Лету. В-третьих, не исключено введение прямого президентского правления (понятно, что через институт специальных уполномоченных лиц) на всех крупных предприятиях. Особенно в экспортных отраслях. Кое-кто думает, что такой шаг позволит избежать финансовых хищений и разбазаривания народных денег. В-четвертых, а не приносящий ли на неопределенное время деятельность всех профсоюзных организаций, в том числе и официальных? Чтобы не волновать понапрасну рабочий люд. В-пятых, распределить население республики по так называемым "потребительским категориям" в целях оптимального обеспечения продуктами первой необходимости. В-шестых, седьмых и т.д. Список можно продолжать до бесконечности. Важно уяснить наконец, готов ли сам Лукашенко возглавить правительство, а страну вернуть, скажем, в абсолютно замкнутый и находящийся исключительно на самообеспечении трудовой лагерь. Ведь пока у власти Лукашенко республика не кажется, не вправе надеяться на рост торговых товарооборотов с зарубежными партнерами, расширение притока иностранных инвестиций, оживление производства, реструктуризацию и технологическое переоснащение промышленности.

Ну а если все эти меры действительно принесут пользу? Тогда, быть может, мы станем любить А.Г. так же, как любил своего Фиделя Нише, но гордые кубинцы. Для этого от нас требуется сущий пустяк — забыть о цивилизации и вернуться к пустым прилавкам, серым рубам и пожизненному безмолвию. Готовы ли мы к этому?

Михаил ПОДОЛЯК

Затянуть пояса! Из строя не выходить! Лишнего не болтать...

Наконец-то А.Лукашенко самолично признал наличие в стране жесточайшего социально-экономического кризиса. По его мнению, даже несмотря на жесткие административные меры, товары исчезают, деньги обесцениваются, жизненный уровень стремительно падает. По сути, нынешнее состояние белорусской экономики — это самый объективный критерий "успешной" работы президента.

Да, он справился с внутренней оппозицией. Он сумел выжить миру агрессивную идею сплавного межклассового единства. Он даже убедил "Газпром" не замораживать нас зимой этой зимой. Но оказалось, что настоящее открытие жлет его в своей собственной стране — сумеет ли "отец республики" Александр Григорьевич уберечь свое "дича" от голода и поголовной нищеты. Не это ли плата за его навязанное желание вернуть нас в социализм?

Впрочем, действительно глупо не признавать очевидное. В стране свирепствует кризис управления и кризис потребления. Известное перефразированное выражение "верни не хотят управлять по-новому, а низы не могут больше потреблять по старым картонным нормам" выходит все больше подтверждением в нашей жизни. Правда, кое-кто считает белорусский кризис своеобразным отголоском общемирового системного кризиса. Увы, это далеко не так. Причиной нашей катастрофы являются не финансовые спекуляции, инвестиционный "перестрой" экономики или спекулятивные атаки крупных биржевых игроков на национальные валюты. Природа белорусского падения совершенно иная, и лежит она, скорее, в области политики и психологии высшего руководства...

Столь масштабный социально-экономический кризис во многих странах неминуемо приводит к неадекватной и позорной отставке всего правительственного кабинета. Мне кажется, разумно было ожидать такого шага от премьер-министра Сергея Линта. В таком случае вину за провал нынешней экономической политики понес бы только Кабинет Министров. Ну, может быть, еще глава Национального банка Петр Прокопович. Президент же получил бы очередной шанс действовать несколько иному команду и политику в социально-экономической сфере. Скажем, отказаться от социалистических методов управления экономикой в пользу более либеральных и рыночных. Конечно, подобное экспериментирование не принесло бы мгновенных положительных результатов. Но, по крайней мере, Лукашенко одобрил бы несколько вариантов управления экономикой. Впрочем, о чем это. Александр Григорьевич, судя по всему, не знает больше никаких методов, кроме прямого приказа и государственного диктата, а Линт, Прокопович и все с ним просто слишком плохие советчики. Да только заменить их можно разве что такими же горе-экономистами.

Понятно, что с момента начала кризиса (впрочем, сённяшня мы наблідаем ужо не пачатак, а культуру іпяраршаных прэзідэнцкіх каманд) усе шэрагі, якія пераходзяць з разраду дырэктывных. Імяна ісходзі і з падобнай цэлеславободнасці быў створан рэспубліканскі штаб во главе з верноподданым любых рэжым Мухомовым Мясніковічам, які павінен быў адказаць на два важнейшыя пытанні: чаму і з магізінаў стрэмітэльна ісчэзнуты прадукты і што прыходзіць з нацыянальнай валюты Беларусі. Прэміер, у правядзенні, р'яд вышэпрэміероў і адін прыбліжэнны тут ж аказаліся прыкрэпленымі к рэгіонам з намереннем кантраліраваць і пратэкаліраваць любыя торгова-фінансавыя павароты. Замечу, что на ісходзіі рынак сам рэальна апрадэляе, колькі чаго надо прайзводзіць, каб поўнасьцю абеспечыць патрэбніцкі спрос. Пры адміністрацыйна-камандным

методе управления ассортимент и количество продукции зависит от прихоти конкретного чиновника, недостатка информации и размера государственных дотаций. Интересы потребителя отодвигаются на второй план. Очевидно, что высококвалифицированные чиновники, закрепленные за регионами, вряд ли определят истинную причину продовольственных дефицитов, зато они могут написать неплохой отчет.

Второе, что сделал Лукашенко, почувствовав угрозу голодных бунтов и рост протестных настроений, это в спешном порядке принялся укреплять во власти присутствие своего родного моплевского клана. Так, одним из вице-премьеров был назначен 50-летний Александр Попков, бывший председатель Шкловского райисполкома, бывший первый секретарь горкома КПБ, бывший гендиректор торгового предприятия "Шкловское". Подобное кадровое усиление происходит всегда накануне серьезных потрясений. Думается, президент образует своеобразную круговую оборону — он вынужден убирать из высших эшелонов сомнительных и неподконтрольных в пользу старой гвардии.

Что ж, Александру Григорьевичу и его пасте осталась, на мой взгляд, одна путь, и пройти его он и мы должны вместе. Пусть этот сопряжен с унижением и обнищанием собственного народа. Путь повторного банкротства социалистической идеи в русском (белорусском) исполнении. А чтобы страдания были настоящими, президенту надо предпринять еще ряд директивных шагов. Во-первых, законодательно ввести строгие нормы продовольственного потребления. Это позволит избежать информационной и пропагандистской истерии, обеспечить все взрослое население республики одинаковым минимальным прожиточным пайком, пресечь любые спекуляции. Во-вторых, категорически запретить частный и акционерный бизнес, в том числе запретить государственному предприятию напрямую торговать собственными товарами. В таком случае постепенно удесять унифицировать уровень жизни подавляющего большинства населения, а резкое имущественное расслоение канет в Лету. В-третьих, не исключено введение прямого президентского правления (понятно, что через институт специальных уполномоченных лиц) на всех крупных предприятиях. Особенно в экспортных отраслях. Кое-кто думает, что такой шаг позволит избежать финансовых хищений и разбазаривания народных денег. В-четвертых, а не приносящий ли на неопределенное время деятельность всех профсоюзных организаций, в том числе и официальных? Чтобы не волновать понапрасну рабочий люд. В-пятых, распределить население республики по так называемым "потребительским категориям" в целях оптимального обеспечения продуктами первой необходимости. В-шестых, седьмых и т.д. Список можно продолжать до бесконечности. Важно уяснить наконец, готов ли сам Лукашенко возглавить правительство, а страну вернуть, скажем, в абсолютно замкнутый и находящийся исключительно на самообеспечении трудовой лагерь. Ведь пока у власти Лукашенко республика не кажется, не вправе надеяться на рост торговых товарооборотов с зарубежными партнерами, расширение притока иностранных инвестиций, оживление производства, реструктуризацию и технологическое переоснащение промышленности.

Ну а если все эти меры действительно принесут пользу? Тогда, быть может, мы станем любить А.Г. так же, как любил своего Фиделя Нише, но гордые кубинцы. Для этого от нас требуется сущий пустяк — забыть о цивилизации и вернуться к пустым прилавкам, серым рубам и пожизненному безмолвию. Готовы ли мы к этому?

методе управления ассортимент и количество продукции зависит от прихоти конкретного чиновника, недостатка информации и размера государственных дотаций. Интересы потребителя отодвигаются на второй план. Очевидно, что высококвалифицированные чиновники, закрепленные за регионами, вряд ли определят истинную причину продовольственных дефицитов, зато они могут написать неплохой отчет.

Второе, что сделал Лукашенко, почувствовав угрозу голодных бунтов и рост протестных настроений, это в спешном порядке принялся укреплять во власти присутствие своего родного моп

